

Červen 2026

Zákazy sociálních sítí pro děti – ochrana zdraví vs. ochrana soukromí

Jan Rovenský

Shrnutí

Regulace sociálních sítí pro děti se dostala do centra pozornosti politiků v řadě zemí. Australský model plošného zákazu pro osoby mladší 16 let představuje první skutečný test tvrdé regulace, která kombinuje povinnost aktivního ověřování věku s vysokými sankcemi a mazáním milionů účtů. Tento přístup inspiroval i evropské státy, například Francii a Řecko, debata počátkem roku odstartovala i v ČR. Klíčovým problémem zůstává ověřování věku, které je technicky možné, ale vždy je spojeno s kompromisy v oblasti soukromí nebo efektivity.

Hlavní body

- Austrálie jako lakmusový papírek: Plošný zákaz sociálních sítí pro nezletilé ukazuje, že stát sice dokáže platformy donutit k zásadním zásahům, ale nikoli bez sběru dat, technických problémů a obcházení pravidel ze strany dětských uživatelů.
- Limity a úskalí ověřování věku: Ověřování věku je technicky možné, ale v praxi naráží na tři problémy: nízkou spolehlivost jednoduchých metod, vysoké nároky na sběr citlivých dat u přesnějších řešení a snadné obcházení pravidel ze strany uživatelů. Výsledkem je kompromis mezi ochranou dětí a ochranou soukromí, který zatím nemá stabilní řešení.
- Evropské, nebo národní řešení? Evropská regulace nabízí jednotná pravidla a vyšší vymahatelnost vůči platformám, ale zároveň zvyšuje riziko centralizovaného dohledu a standardizace digitální identity. Národní přístup je flexibilnější a lépe odpovídá místním podmínkám, ale je méně účinný vůči globálním firmám.

Úvod

Debata o zákazu sociálních sítí pro děti a mládež se v poslední době stává globálním politickým tématem. Austrálie se stala prvním státem, který přistoupil k plošnému zákazu pro osoby mladší 16 let, přičemž hlavním deklarovaným cílem je ochrana duševního zdraví, prevence závislostí na digitálních službách a omezení škodlivých dopadů algoritmicky řízeného obsahu. Od prosince 2025 jsou velké platformy povinny zavést opatření, která zabrání aktivnímu využívání účtů nezletilými, jinak jim hrozí výrazné finanční sankce.

Tento krok spustil širší mezinárodní reakci. Regulace věku uživatelů se stává jednou z nejrychleji se rozvíjejících oblastí digitální politiky a postupně se objevuje v různých variantách i v Evropě. Řecko plánuje zavedení zákazu pro děti mladší 15 let od roku 2027, Francie prosazuje přísnější věkovou hranici a povinné technické ověřování a podobné návrhy se diskutují také v Dánsku, Portugalsku či dalších státech, mj. i v Česku.

Jsou plošné zákazy a věková omezení účinným nástrojem ochrany duševního zdraví mladistvých, nebo vytvářejí nová rizika v oblasti soukromí, digitálních práv a dohledu? Jaké jsou technické možnosti ověřování věku a jejich dopady na digitální práva uživatelů? Je vhodnější regulaci řešit na národní, nebo evropské úrovni? I těmto otázkám se bude věnovat tato analýza.

Případ Austrálie

První státní regulace, která skutečně zakazuje přístup na sociální sítě pro uživatele mladší 16 let, tzv. Social Media Minimum Age Act, byla v Austrálii přijata v roce 2024 a vstoupila v platnost 10. prosince 2025. Zákon vyžaduje od velkých technologických platforem „rozumné kroky“, aby zabránily dětem mladším 16 let mít účty na sociálních sítích, jako jsou Facebook, Instagram, TikTok, YouTube, Snapchat, X či Reddit, pod hrozbou pokuty ve výši až 49,5 milionu australských dolarů. Sociální sítě tak mají povinnost aktivně ověřovat věk u nových registrací a musejí mazat účty těch uživatelů, kteří kritérium minimálního věku nesplňují – kvůli tomuto zákonu bylo v Austrálii smazáno celkem 4,7 milionu účtů dětských uživatelů (OAIC 2025; PBS News 2026).

Oficiální důvody přijetí těchto opatření se soustřeďují kolem duševního zdraví dětí a jejich ochrany před návykovým chováním, podobně jako tomu je u tabáku či alkoholu. Australské úřady argumentují, že cílené algoritmy a design sociálních sítí přispívají k narůstajícím problémům, jako jsou závislost, kyberšikana, úzkosti či negativní dopady na tělesný obraz (eSafety 2025).

Podpora dospělých – ostatně nejen v Austrálii – pro takovéto kroky je relativně silná: rodiče vyjadřují obavy z neomezeného online přístupu svých dětí do tohoto prostředí, technická realizace však naráží na významné výzvy. I když technologie ověřování věku existují – od nahrávání dokladů totožnosti po behaviorální a digitální metody – platformy je často neaplikují konzistentně. Podle zpráv Age Verification Providers Association je současný problém spíše v nedostatečném nasazení technologií než v jejich absenci, jelikož navzdory vyřazení milionů dětských účtů z Austrálie dochází k pokusům mladých uživatelů obcházet systém. Kritici zákazů rovněž upozorňují, že přísná omezení mohou paradoxně posílit migrační chování dětí k méně regulovaným či anonymním online komunitám, kde nejsou aplikovány žádné bezpečnostní či ochranné mechanismy, což může zvýšit jejich vystavení ještě větším rizikům (Ofcom 2022; The Guardian 2025; AVPA 2026a).

Ověřování věku: technologie, soukromí a digitální práva

Kromě skutečnosti, že nástroje pro ověřování věku mohou vyžadovat citlivé údaje – jako jsou datum narození, biometrické prvky či vládní identifikační čísla – a jejich sběr a zpracování vyvolávají riziko možného zneužití, vstupuje do debaty o věkových limitech i technický problém, který je často

podceňován: jak vlastně věk v online prostředí ověřit tak, aby bylo řešení účinné, právně přijatelné a zároveň respektovalo soukromí uživatelů.

Právě metoda ověřování věku rozhoduje o tom, zda zákaz sociálních sítí pro děti bude v praxi vymahatelný, nebo zda povede k rozsáhlému sběru citlivých dat bez reálného efektu. Technologie a strategie pro ověřování věku jsou však různé a každá přináší vlastní výhody i úskalí, zejména v oblasti ochrany soukromí a digitálních práv (EPRS 2023). V této souvislosti lze identifikovat deset způsobů ověřování věku.

1. Samoohlášení věku je dnes nejrozšířenější metodou – uživatel pouze zadá datum narození. Je však prokazatelně nejsnáze obejitelné a fakticky neplní ochrannou funkci.
2. Ověření platební kartou vyžaduje symbolickou transakci pro přístup ke službě či nákupům. Neřeší však, zda kartu používá skutečný majitel, navíc věk pro držení karty se v jednotlivých zemích liší.
3. Biometrické metody využívají umělou inteligenci a analýzu obličeje či hlasu. Přinášejí vyšší míru přesnosti, ale také zásadní otázky ochrany soukromí. Biometrická data patří mezi nejcitlivější osobní údaje.
4. Analýza online chování pracuje s historií prohlížení, obsahem příspěvků, jazykovým projevem či nákupním chováním. Jde o méně viditelnou, ale velmi invazivní metodu, která může vést k profilování uživatelů a nadměrnému zpracování dat.
5. Fyzické offline ověření, například pomocí kontroly dokladů na místě, je však pro sociální sítě obtížně použitelné.
6. Rodičovský souhlas je využíván u některých aplikací, avšak v praxi je jen zřídka skutečně ověřováno, zda souhlas udělil zákonný zástupce.
7. Ručení třetí osobou spočívá v tom, že jiný uživatel potvrdí věk dítěte. Tato metoda je považována za velmi slabou z hlediska spolehlivosti.
8. Při ověřování pomocí digitální identity stát poskytuje nástroj, kterým uživatel prokáže věk bez sdílení dalších údajů. Některé státy (např. Austrálie, Kanada, Čína) tento model již využívají. V Evropské unii probíhá příprava evropské digitální peněženky identity (EU Digital Identity Wallet), která má umožnit právě tento typ ověření.
9. Specifické verifikační aplikace představují model, kdy uživatel musí mít státem certifikovanou aplikaci pro přístup k určitému typu obsahu. Tento model se připravuje například ve Francii pro přístup k pornografii.
10. Ověření pomocí dokladů – jako je občanský průkaz nebo pas – při registraci. To může poskytnout vysokou míru jistoty, ale zároveň vyžaduje, aby uživatelé sdíleli citlivé osobní údaje, které mohou být zneužity nebo kompromitovány při úniku dat či nevhodném zacházení.

Navzdory široké škále nástrojů pro ověřování věku zůstává jejich praktická vymahatelnost problematická, protože děti a dospívající velmi rychle přizpůsobují své chování novým omezením. V praxi se objevuje kombinace technických i sociálních strategií obcházení. Nejčastější je zadávání falešného data narození při registraci, které je stále funkční tam, kde není implementováno robustní ověřování identity. Další běžnou metodou je využívání účtů rodičů nebo starších sourozenců, kdy dítě získá přístup k již existujícímu profilu bez nutnosti procházet verifikací. V některých případech dochází i k vytváření tzv. „alternativních účtů“, které jsou od počátku registrovány se starším věkem a slouží k obcházení hlavního omezení. Významnou roli hrají také technické nástroje, zejména VPN, které umožňují změnu virtuální polohy, a tím obcházení geografických či věkových restrikcí. Jak ukazují zkušenosti z Austrálie po zavedení přísnějších pravidel, už během prvních dní po spuštění regulace se objevily masové návody na sociálních sítích, jak omezení obejít, a část uživatelů začala systematicky experimentovat s různými metodami maskování identity i zařízení. Tato „hra na kočku a myš“ ukazuje,

že technologická omezení jsou neustále krok za skutečnými uživateli, kteří sdílejí postupy napříč platformami a rychle se adaptují (Biggs, Swan 2025).

Inspirace pro Evropu

Evropský prostor v posledních letech výrazně zintenzivňuje debatu o regulaci přístupu dětí a mladistvých k sociálním sítím. Zatímco australský model představuje první plošný zákaz na úrovni státu, evropské země se vydávají spíše cestou různě přísných kombinací věkových limitů, rodičovských souhlasů a povinné technické verifikace. Výsledkem je rychle se vyvíjející regulační mozaika, která může v budoucnu vést buď k harmonizaci na úrovni EU, nebo naopak k dalšímu roztržštění přístupů mezi jednotlivými státy (AVPA 2026c).

V rámci Evropské unie patří k nejambicióznějším návrhům Francie, která již dlouhodobě pracuje s digitálním věkem souhlasu na úrovni 15 let. V roce 2026 francouzský parlament schválil legislativu, která vyžaduje blokování uživatelů mladších 15 let a mazání jejich účtů, přičemž důraz je kladen na robustnější systémy ověřování věku a omezení návykového designu platform. Implementace je plánována od září 2026. Podobně ambiciózní přístup zvolilo Řecko, které oznámilo zákaz sociálních sítí pro děti mladší 15 let s pevně stanoveným datem účinnosti od 1. ledna 2027. Zvláštností řeckého modelu je důraz na státní digitální infrastrukturu, konkrétně aplikaci Kids Wallet, která má sloužit jako nástroj pro ověřování věku a řízení přístupu k online službám.

Severské státy kombinují přísnější limity s technickými a právními výjimkami. Dánsko navrhuje zákaz pro uživatele mladší 15 let s možností rodičovského „override“ pro děti ve věku 13–14 let, přičemž klíčovou roli má hrát národní elektronická identita. Norsko připravuje návrh zákona, který by stanovil věkovou hranici 16 let a zajistil jednotný přístup pro celé školní ročníky, přičemž odpovědnost za verifikaci by nesly samotné platformy. V Německu návrh na zákaz pro děti do 14 let a omezení pro osoby do 16 let získal politickou podporu, nicméně naráží na možný konflikt s ústavně garantovaným právem rodičů na výchovu dětí, což může vést k soudním sporům (AVPA 2026c).

Polsko zvažuje zákaz pro děti do 15 let spolu s omezením mobilních telefonů ve školách, přičemž navrhuje vysoké finanční sankce pro sociální sítě. Portugalsko se vydalo méně restriktivní cestou, když zavedlo povinnost rodičovského souhlasu pro věkovou skupinu 13–16 let. Španělsko oznámilo záměr zavést zákaz pro osoby mladší 16 let, což jej řadí mezi nejprísnejší evropské návrhy, avšak legislativní proces zatím není dokončen. Itálie zůstává zdrženlivější a místo plošného zákazu preferuje přístup založený na digitální gramotnosti, ačkoli již dříve zavedla digitální věk souhlasu na úrovni 14 let. Ve Spojeném království, které není členem EU, se v rámci Online Safety Act diskutuje další zpřísnění věkových limitů na 16 let a zavedení povinných zásahů proti návykovým funkcím platform, včetně nekonečného scrollování (AVPA 2026c).

Celkově lze evropský přístup charakterizovat jako posun od deklarativní ochrany dětí k aktivnímu vymáhání věkových limitů prostřednictvím technologií a právní odpovědnosti platform. Zároveň však přetrvává zásadní otázka, zda je tento směr dlouhodobě udržitelný bez výrazného zásahu do digitálního soukromí a architektury internetu.

Debata v České republice

Česká diskuse o zákazu sociálních sítí pro děti se rozvinula v únoru 2026. Impulsem byl výrok premiéra a předsedy ANO Andreje Babiše, který se vyslovil pro zákaz používání sociálních sítí pro děti mladší 15 let. Odkazoval přitom na zahraniční příklady, zejména Francii, a argumentoval především ochranou duševního zdraví a bezpečností dětí v online prostředí. Zároveň zdůraznil, že podle jím oslovených odborníků jsou sociální sítě pro děti škodlivé a stát by měl zasáhnout (iDnes 2026).

Nedlouho po jeho vyjádření se k tématu vyjádřil i prezident Petr Pavel, který myšlenku omezení pro děti do 15 let veřejně podpořil. Ve svých vystoupeních upozornil zejména na dopady sociálních sítí na vnímání reality u dětí, které podle něj postrádají dostatečný kontext pro kritické vyhodnocování obsahu. Zároveň akcentoval problém anonymity a s ní spojeného rizika nenávistných projevů či zneužívání. Podle prezidenta by přiblížení pravidel online prostoru reálnému světu mohlo část problémů výrazně omezit (iRozhlas 2026).

Navzdory této shodě mezi premiérem a prezidentem však širší shoda na politickém spektru chybí, a to i v rámci vládní koalice. Poslanec Motoristů Matěj Gregor například uvedl, že reálné ověřování věku by pravděpodobně znamenalo nutnost přihlašování na sociální sítě pomocí občanského průkazu, což považuje za nepřijatelné z hlediska ochrany soukromí. Souhlasí nicméně s omezením používání sociálních sítí ve školách. Kritický postoj zaujímají i další představitelé politických stran. Ivan Bartoš varoval, že plošný zákaz by fakticky znamenal konec anonymity na sociálních sítích a mohl by děti vytlačit do méně regulovaných částí internetu. Podobně se vyjádřil i poslanec za Svobodné Libor Vondráček, který argumentuje především ochranou svobody a odmítá plošné zákazy jako nevhodný nástroj (Echo24.cz, 2026; iDnes 2026; iRozhlas 2026).

Jasný postoj veřejnosti přinesl průzkum agentury NMS, podle něhož omezení sociálních sítí pro děti podporuje 86 až 90 procent českých rodičů. Nejčastěji uváděnou věkovou hranicí je právě 15 let. Lidé spatřují hlavní přínosy v ochraně duševního zdraví, prevenci závislosti, kyberšikany a ochraně před predátory v online prostředí. Zároveň si však uvědomují rizika spojená s nevymahatelností a možným obcházením pravidel, stejně jako obavy o ochranu osobních údajů při ověřování věku (MaM 2026).

Významnou roli v české debatě sehrává odborná sféra. Experti z Masarykovy univerzity z týmu IRTIS před plošným zákazem naopak varují. Upozorňují, že neexistují dostatečné důkazy o tom, že by celoplošné zákazy měly dlouhodobě pozitivní dopad na duševní zdraví dětí. Argumentují tím, že sociální sítě mají pro adolescenty i pozitivní funkce, zejména v oblasti sociálních vazeb, a že zákaz by mohl vést k přesunu dětí na méně regulované platformy, kde je riziko škodlivého obsahu ještě vyšší. Na druhou stranu část odborníků a zástupců neziskového sektoru považuje regulaci za potřebnou. Upozorňují na rostoucí psychickou zátěž dětí, tlak na výkon a vzhled, rizika kyberšikany i kontakt s nevhodnými osobami. Podle nich může věkový limit pomoci nastavit jasné hranice a ulevit rodičům při nastavování pravidel (ČT24 2026).

Debatu v České republice se teprve formuje, lze však předpokládat, že se povede v kolejiích, které už známe ze zahraničí: střet ochrany dětí, svobody, odpovědnosti státu, role rodičů a moci globálních technologických firem. Postupně se ukazuje, že nejde jen o otázku samotného zákazu či povolení, ale o to, jaká pravidla mají v digitálním prostoru platit a kdo je má fakticky vymáhat. Právě v tomto bodě se celá diskuse začíná lámat, protože jakmile se od obecné roviny ochrany dětí přejde k praktickému provedení, vyvstává zásadní otázka, jak vůbec spolehlivě určit věk uživatele, aniž by tím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromí a anonymity lidí na internetu, a zároveň jak donutit poskytovatele sociálních sítí, aby omezení brali vážně.

Národní vs. evropská úroveň regulace: úvahy a doporučení

Rozhodování mezi národní a evropskou úrovní regulace sociálních sítí pro děti není pouze technickou otázkou, ale především otázkou politické moci a kontroly digitálního prostoru. Na první pohled se evropská úroveň nabízí jako logické řešení, protože digitální platformy působí přeshraničně a jednotná pravidla by mohla zabránit fragmentaci trhu i právních standardů. Ministr školství Robert Plaga například upozornil, že „výtlač ČR se blíží nule“ a že bez evropského rámce nelze technologické

giganty efektivně donutit ke změnám (Zdravotnický deník 2026). V praxi by společná regulace mohla zjednodušit vymáhání věkových limitů a vytvořit jednotný rámec pro ověřování věku napříč EU. Zároveň by ale takové řešení znamenalo výrazné posílení role centrálních institucí, které by fakticky určovaly podobu digitálního prostředí v celé Evropě.

Právě zde se objevuje zásadní problém. Centralizovaná evropská regulace může vést k rozšiřování digitálního dohledu, kdy by kontrolu nad ověřováním identity i přístupem k obsahu získaly nadnárodní instituce a zprostředkovaně i státní či evropské orgány. Namísto decentralizovaného prostředí řízeného platformami by tak mohl vzniknout systém, v němž bude přístup k digitálním službám stále více závislý na státem schválené identitě a zároveň monitorovaný úřednickým aparátem. Evropská komise již představila koncept evropské aplikace pro ověřování věku, která má být propojena s digitální identitou a umožnit opakované prokazování věku napříč službami (Evropská komise 2026). Přestože je digitální identita prezentována jako nástroj ochrany soukromí, její praktická implementace otevírá otázky ohledně koncentrace dat a potenciálu pro rozšířený dohled (o úskalích viz Rovenský 2026).

Naopak národní regulace může být flexibilnější a více odpovídat společenským preferencím jednotlivých států. Umožňuje rychlejší legislativní reakci a přesnější zohlednění místních rozdílů v digitálním chování dětí, míře mediální gramotnosti i ochotě veřejnosti akceptovat zásahy do online prostoru. V praxi to znamená, že stát může nastavit odlišnou rovnováhu mezi ochranou dětí a ochranou soukromí než jednotný evropský rámec. Zároveň však tato varianta naráží na zásadní limit: slabší vyjednávací pozici vůči globálním platformám, které mohou pravidla snadno obcházet nebo je implementovat pouze formálně.

Vzniká tak politické dilema: národní přístup nabízí větší politickou autonomii, ale nižší efektivitu, zatímco evropský model slibuje vyšší účinnost, ale současně zvyšuje riziko centralizovaného dohledu a standardizace, která nemusí odpovídat lokálním potřebám ani společenské citlivosti. I to bude jedna z otázek, které bude třeba ve vší vážnosti řešit v rámci české debaty.

Závěr

Debata o zákazu sociálních sítí pro děti se postupně posouvá od jednoduché otázky „ano či ne“ k mnohem složitějšímu sporu o podobu digitální společnosti jako celku. Na jedné straně stojí legitimní snaha chránit děti před psychickými riziky, manipulativním designem platforem a škodlivým obsahem. Na straně druhé však vyvstává otázka, zda zvolený nástroj v podobě plošných zákazů a věkových limitů skutečně vede k bezpečnějšímu online prostředí, nebo zda spíše neotevírá nové problémy v oblasti soukromí, autonomie a kontroly uživatelů.

Klíčovým zjištěním celé analýzy je, že samotná regulace bez funkčního a zároveň eticky přijatelného ověřování věku zůstává do značné míry deklaratorní. Technologická řešení existují, ale žádné z nich není bez kompromisů – od nízké spolehlivosti až po riziko rozsáhlého sběru citlivých dat a vytváření infrastrukturních předpokladů pro digitální dohled. Právě zde se rozhoduje, zda se ochrana dětí stane součástí širšího systému kontroly digitální identity, nebo zda zůstane omezeným, cíleným nástrojem.

Evropská i národní úroveň regulace přitom představují dva odlišné směry, z nichž ani jeden není jednoznačně ideální. Evropský přístup slibuje vyšší efektivitu a jednotná pravidla, ale zároveň soustřeďuje moc do centrálních struktur a posiluje riziko normalizace plošného dohledu nad digitálním prostorem. Národní řešení naopak zachovává větší politickou kontrolu a flexibilitu, avšak za cenu nižší vymahatelnosti vůči globálním platformám.

Celá problematika tak ukazuje, že nejde pouze o regulaci sociálních sítí, ale o širší otázku rovnováhy mezi ochranou, svobodou a kontrolou v digitálním věku. Volba mezi těmito přístupy bude mít dlouhodobé důsledky nejen pro děti a mládež, ale i pro podobu internetu jako takového.

Zdroje

- ČTK AVPA 2026a, 21.4. „Australia: The problem is not age assurance technology – it is that social media platforms are not doing enough checks“. Age Verification Providers Association. Dostupné na: <https://avpassociation.com/news-release/australia-the-problem-is-not-age-assurance-technology-it-is-that-social-media-platforms-are-not-doing-enough-checks>
- AVPA 2026b, 22. 4. „Australia: Lessons learned from the implementation of the Social Media Minimum Age Act“. Age Verification Providers Association. Dostupné na: <https://avpassociation.com/thought-leadership/australia-lessons-learned-from-the-implementation-of-the-social-media-minimum-age-act>
- AVPA 2026c. „EU Countries Considering Social Media Delay’s“. Age Verification Providers Association. Dostupné na: <https://avpassociation.com/eu-countries-considering-social-media-delays>
- Biggs, T., Swan, D. 2025, 11. 12. „Cat and mouse: How under-16s are circumventing the social media ban“. Sydney Morning Herald. Dostupné na: <https://www.smh.com.au/technology/cat-and-mouse-how-under-16s-are-circumventing-the-social-media-ban-20251211-p5dxyz.html>
- ČTK 2026, 8. 4. „Řecko od ledna 2027 zakáže sociální sítě dětem mladším 15 let, řekl premiér“. České noviny. Dostupné na: <https://www.ceskenoviny.cz/zpravy/recko-od-ledna-2027-zakaze-socialni-site-detem-mladsim-15-let-rekl-premier/2809647>
- ČT24. 2026, 9. 2. „Nezakazujte mladým sociální sítě, doporučují experti z Masarykovy univerzity“. ČT24.cz. Dostupné na: <https://ct24.ceskatelivize.cz/clanek/domaci/nezakazujte-mladym-socialni-site-doporucuji-experti-z-masarykovy-univerzity-370157>
- Echo24.cz. 2026, 17. 2. „Zákaz sítí pro děti chce i prezident. Piráti jsou silně proti. ‚Konec anonymity internetu‘“. Echo24.cz. Dostupné na: <https://www.echo24.cz/a/HQSi8/zpravy-domov-zakaz-socialnich-siti-pro-mlade-konec-anonymity-interentu-varuji-pirati-pavel-babis-zakaz-podporuji>
- EPRS. 2023. „Online age verification methods for children“. European Parliament. Dostupné na: [https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_ATA\(2023\)739350](https://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document/EPRS_ATA(2023)739350)
- eSafety Commissioner. 2025. „Social media age restrictions“. eSafety.gov.au. Dostupné na: <https://www.esafety.gov.au/young-people/social-media-age-restrictions>
- Evropská komise. 2026, 15. 4. „European age verification app to keep children safe online“. European Commission. Dostupné na: https://commission.europa.eu/news-and-media/news/european-age-verification-app-keep-children-safe-online-2026-04-15_cs
- iDNES.cz. 2026, 8. 2. „Babiš je pro zákaz sociálních sítí u dětí mladších 15 let“. iDNES.cz. Dostupné na: https://www.idnes.cz/zpravy/domaci/andrej-babis-premier-socialni-site-zakaz-francie.A260208_095342_domaci_ikro
- iROZHLAS.cz. 2026, 17. 2. „Pavel podpořil zákaz sociálních sítí pro děti. Mohou prý zkreslovat realitu a vést k duševním poruchám“. iROZHLAS.cz. Dostupné na: https://www.irozhlaz.cz/zivotni-styl/spolecnost/pavel-podporil-zakaz-socialnich-siti-pro-deti-mohou-pry-zkreslovat-realitu-a_2602171950_kv
- OAIC. 2025. „Social media minimum age and privacy“. Office of the Australian Information Commissioner. Dostupné na: <https://www.oaic.gov.au/privacy/your-privacy-rights/social-media-minimum-age>
- Ofcom 2022. „Children and parents: media use and attitudes report“. Ofcom. Dostupné na: <https://www.ofcom.org.uk/research-and-data/media-literacy-research/childrens/children-and-parents-media-use-and-attitudes-report-2022>

- PBS News. 2026, 16.1. „Social media platforms removed 4.7 million accounts after Australia banned them for children younger than 16“. PBS. Dostupné na: <https://www.pbs.org/newshour/world/social-media-platforms-removed-4-7-million-accounts-after-australia-banned-them-for-children-younger-than-16>
- MaM. 2026, 17.2. „Češi podporují věkové omezení sociálních sítí pro děti“. Marketing a Media. Dostupné na: <https://www.mam.cz/novinky/analyzy-a-data/2026-02/cesi-podporuji-vekove-omezeni-socialnich-siti-nejcasteji-navrhují-hranici-15-let>
- Rovenský, J. 2026. „Od dobrovolnosti k dohledu? Příběh digitální identity v EU“. Institut pro politiku a společnost. Dostupné na: <https://www.politikaspolecnost.cz/analyzy/od-dobrovolnosti-k-dohledu-pribeh-digitalni-identity-v-eu/>
- The Guardian 2025, 10. 12. „Parents react to Australia’s under-16s social media ban – interactive“. The Guardian. Dostupné na: <https://www.theguardian.com/australia-news/ng-interactive/2025/dec/10/parents-react-to-australias-under-16s-social-media-ban-interactive>
- Zdravotnický deník. 2026, 10. 2. „Zákaz sociálních sítí pro děti? Česko nemá sílu, zasáhnout musí EU, říká Plaga“. Zdravotnický deník. Dostupné na: <https://www.zdravotnickydenik.cz/2026/02/zakaz-socialnich-siti-pro-deti-cesko-nema-silu-zasahnout-musi-eu-rika-plaga>

Autor

JAN ROVENSKÝ

Analytik

Vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, obor anglistika a politologie, v roce 2008 získal doktorát z politické teorie na univerzitě LUISS Guido Carli v Římě. Patnáct let pracoval v deníku Právo, kde zprvu působil v zahraniční redakci. Od roku 2009 pracoval v politickém oddělení, od roku 2018 do ledna 2021 na pozici zástupce šéfredaktora. Od února 2021 je poradcem předsedy hnutí ANO v oblasti médií.

Vydavatel

INSTITUT PRO POLITIKU A SPOLEČNOST

Posláním Institutu je zkvalitňování českého politického a veřejného prostředí prostřednictvím profesionální a otevřené diskuse a vytvoření živé platformy, která pojmenovává zásadní problémy, vypracovává jejich analýzy a nabízí recepty pro jejich řešení formou spolupráce expertů a politiků, mezinárodních konferencí, seminářů, veřejných diskuzí, politických a společenských analýz dostupných celé české společnosti. Jsme přesvědčeni, že otevřená odborná diskuse a poznání podstaty a příčin jednotlivých problémů jsou nutným předpokladem jakéhokoli úspěšného řešení problémů současné společnosti.

Martinská 2, 110 00 Praha 1

+420 602 502 674

www.politikaspolecnost.cz

office@politikaspolecnost.cz